

UZASADNIENIE

wyroku w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w G. wniósł przeciwko K. O. powództwo o zapłatę kwoty 747,18 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 07 stycznia 2009r. pozwana zawarła z (...) Bankiem S.A. umowę o kartę kredytową numer (...). Wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność wynikająca z powyższej umowy została sprzedana na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z (...) Spółką Akcyjną Oddział w Polsce w dniu 03 czerwca 2015r. Powód nabył wierzytelność w łącznej kwocie 723,89 zł, w tym 530,28 zł tytułem kapitału, 138,61 zł tytułem odsetek umownych naliczanych przez bank w wysokości zgodnej z treścią zawartej z pozwaną umowy o kartę kredytową w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda, 55 zł tytułem kosztów poniesionych przez bank w związku z uruchomieniem oraz bieżącą obsługą kredytu (prowinie, ubezpieczenia i inne bieżące opłaty), monitoringiem płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych) oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po dniu wypowiedzenia umowy (koszty windykacji pisemnej, telefonicznej i bezpośredniej) w wysokości zgodnej z treścią umowy o kartę kredytową. Wysokość naliczonych przez bank kosztów obrazuje bankowy tytuł egzekucyjny, a aktualną na dzień cesji wierzytelności wysokość zadłużenia, w tym wszystkie jego składowe, potwierdza wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności. Od dnia nabycia wierzytelności powód kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat według ustawowej stopy procentowej. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 49,46 zł. Łączna wysokość zadłużenia pozwanego na dzień 03 sierpnia 2016r. została stwierdzona wyciągiem z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi: 530,28 zł tytułem kapitału, 188,07 zł tytułem odsetek, 28,83 zł tytułem kosztów. Powód podał, że dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym domaga się zasądzenia dalszych odsetek za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozwana K. O. nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składała w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 grudnia 2007r. K. O. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w W. umowę o kredyt na cele konsumpcyjne i o kredyt odnawialny na cele konsumpcyjne oraz o wydanie pozwanej karty płatniczej.

Kredyt w kwocie 1200 zł został udzielony pozwanej na nabycie zmywarki, która zobowiązana była do spłaty kredytu w dwunastu ratach miesięcznych poczynając od maja 2008r.

(dowód: umowa o kredyt z 21.12.2007r. – k. 12-13)

W dniu 01 czerwca 2015r. powód (...) w G. zawarł z (...) (Spółką Akcyjną) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności pieniężnych przysługujących Bankowi w stosunku do osób fizycznych, wynikających z czynności bankowych dokonanych z udziałem dłużników działających przy ich dokonywaniu jako konsumenci. Dane wierzytelności zawarte zostały w załączniku numer 1 do umowy w postaci zapisu elektronicznego.

Przejęcie wierzytelności z Banku na powoda nastąpiło z dniem 03 czerwca 2015r.

Przedmiotem umowy była – między innymi – wierzytelność wobec K. O. wynikająca z umowy numer (...) z dnia 07 stycznia 2009r. z pierwotną kwotą kredytu wynoszącą 2.700 zł.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z 01.06.2015r., oświadczenie Banku z

10.06.2015r. – k. 15,

wyciąg z załącznika nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 01.06.2015r.

– k. 14)

W dniu 03 sierpnia 2016r. powód sporządził wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, w którym oświadczył, że nabył w dniu 03 czerwca 2015r. od (...) Spółki Akcyjnej Oddział w Polsce w wyniku cesji wierzytelność z umowy o kartę kredytową z dnia 07 stycznia 2009r. przysługującą wobec dłużnika K. O. w kwocie 723,89 zł, która na dzień sporządzenia wyciągu wynosiła 747,18 zł, w tym kapitał 530,28 zł, odsetki 188,07 zł, koszty 28,83 zł.

(dowód: wyciąg z 03.08.2016r. - k. 5,

pełnomocnictwo – k. 10)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne w całości.

Swoje roszczenie wobec pozwanej K. O. powód wywodzi z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 03 czerwca 2015r. (jest to data przeniesienia wierzytelności na powoda przez Bank, bowiem sama umowa zawarta została w dniu 01 czerwca 2015r.), na podstawie której miał nabyć od(...)(Spółką Akcyjną) z siedzibą w P. Oddział w Polsce z siedzibą w W. wierzytelności pieniężne przysługujące Bankowi z czynności bankowych wobec dłużników będących konsumentami. Obowiązkiem powoda było wykazanie, co jest źródłem jego roszczenia, a uprzednio Banku, aby pozwana wiedziała, z jakiej umowy dochodzone są wobec niej roszczenia oraz, aby Sąd mógł dokonać oceny zasadności roszczenia.

Powód nie przedstawił Sądowi i pozwanej umowy zawartej przez pozwaną z (...) Bankiem S.A. z dnia 07 stycznia 2009r., o której stanowi uzasadnienie pozwu, jak i załącznik do umowy przelewu wierzytelności. Powód nadesłał natomiast umowę o kredyt zawartą w innej dacie – 21 grudnia 2007r., z innym bankiem (...) S.A. w W. i obejmującą inną kwotę kredytu – z załącznika nr 1 do umowy przelewu wierzytelności wynika pierwotna kwota kredytu w wysokości 2.700 zł, natomiast z umowy załączonej do pozwu wynika kwota kredytu 1.200 zł. Obie umowy mają również inne numery.

Powód powinien był wykazać w pierwszej kolejności istnienie zobowiązania pomiędzy pozwaną a Bankiem, bowiem sama cesja wierzytelności jest czynnością wtórną i zależną od istnienia ważnego zobowiązania pozwanej. Okoliczności tej jednak nie wykazał, a w konsekwencji nie udowodnił, aby przysługiwała jemu wierzytelność wobec pozwanej wynikająca z umowy z dnia 07 stycznia 2009r. Brak przedłożenia przedmiotowej umowy wskazuje, że być może taka umowa wcale z pozwaną zawarta nie została, a skutkiem tego jest brak legitymacji czynnej procesowej po stronie powoda. Skoro pozwana nie zawarła umowy z dnia 07 stycznia 2009r., tylko umowę w dniu 21 grudnia 2007r., która nie była przedmiotem cesji, to tym samym nie mogła zostać przelana na rzecz powoda wierzytelność z nieistniejącej umowy.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu. Jednocześnie, jeżeli dłużnik banku będący kredytobiorcą nie dotrzymuje warunków udzielenia kredytu, bank może dokonać przelewu wierzytelności na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego bez zgody zarówno tego dłużnika, jak i dłużnika

banku z tytułu zabezpieczenia kredytu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2010r., IV CSK 558/09, OSNC 2010/12/168, LEX nr 602305, Biul. SN 2010/9/10, M. Pr. Bank. 2011/5/12).

Warunkiem jednak otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Pozew w niniejszej sprawie nie zawierał ani nie wskazywał żadnego dowodu na istnienie zobowiązań pozwanej wobec (...) Banku S.A. Z treści uzasadnienia pozwu nie wynika, żeby pozwana umowę miała zawrzeć w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej lub zawodowej; również powód nie powoływał się na taką okoliczność. W efekcie pozwanej przysługiwał w relacji z powodem status konsumenta (art. 22¹ kc). W takich warunkach dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego (art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych - Dz.U. z dnia 28 czerwca 2004r.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (por. wyrok TK z dnia 11 lipca 2011r., P 1/10). Z tej też przyczyny powód powinien był wykazać jego prawdziwość (tj. fakt istnienia wierzytelności w oznaczonej tam wysokości (art. 253 kpc)).

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradyktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

Powód nie powołał się na treść ani nie przedłożył - umowy pomiędzy zbywcą (Bankiem) a pozwaną z dnia 07 stycznia 2009r., nie przedłożył również jakichkolwiek innych dokumentów, z których można byłoby odtworzyć treść pierwotnego stosunku - ograniczając swoje twierdzenia faktyczne i załączając dowody odnoszące się w zasadzie do stwierdzenia samego faktu cesji wierzytelności. Nie wiadomo, jakiej kwoty dotyczyła pierwotna umowa kredytu, czy pozwana spłaciła cokolwiek z pierwotnej kwoty zobowiązania, kiedy, jak te wpłaty zostały zarachowane. Nie wiadomo, do kiedy należność miała być spłacona. Skoro powód nie przedłożył umowy i nie wyjaśnił tej kwestii w pozwie, nie wykazał tym samym, czy umowa nadal wiąże strony, czy została wypowiedziana, czy też termin spłaty już upłynął. Z akt sprawy nie wynika, czy kwota należności głównej dochodzona pozwem 530,28 zł przekracza kwotę zadłużenia kredytowego, czy stanowi jego część. Nie wiadomo, za jaki okres i według jakiej stopy procentowej powód skapitalizował odsetki (według twierdzeń pozwu na kwotę 188,07 zł składają się odsetki umowne naliczane przez Bank i odsetki ustawowe naliczane przez powoda). Jest odesłanie do stóp procentowych z umowy, lecz umowa nie została załączona do akt. Nie wiadomo też, od jakiej kwoty powód liczył odsetki ustawowe. Nie wiadomo również, czy naliczenia dokonane zostały zgodnie z umową, o ile ona istniała, łączącą zbywcę z pozwaną. Tym samym, kwoty są nieweryfikowalne przez Sąd orzekający, jak i przez pozwaną.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Opis stanu faktycznego przedstawiony w pozwie przez zawodowego pełnomocnika, wskazuje materialnoprawną podstawę w sposób nie nadający się do odtworzenia jej treści. Należy więc uznać, iż pozew nie opiera się na materialnoprawnej podstawie rozumianej jako konkretna norma prawna wynikająca z określonego stosunku obligacyjnego, z którego wynika obowiązek świadczenia dłużnika określonego zobowiązania pieniężnego. Wysokość zobowiązania dłużnika w tej konkretnej sprawie także budzi wątpliwości Sądu.

Braki w zakresie podstawy faktycznej i prawnej pozwu obciążają powoda reprezentowanego przez zawodowego pełnomocnika.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których ocena została przedstawiona przez Sąd w rozważaniach prawnych.

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)

(...)